

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΣΟΝΕΤΑ

Τὰ ἔξι παρακάτω ποιήματά του δημοσιευτή-
κανε στὸ «Ἀττικὸν Μουσεῖον» ἔτος Γ', ἀπὸ τὸ Νοέ-
βρη τοῦ 1890 ἴσαμε τὸ Μάρτη τοῦ 1891, μετὰ
ψευτόνομα Α. ΓΡΑΙΚΟΣ. Τᾶχει γράφει, τὰ περσό-
τερα, καθὼς μᾶς εἶπε ὁ ἴδιος πέρσι, ὅταν εἴτανε στὴ
Γερμανία καὶ τᾶστελνε στὸ «Ἀττικὸν Μουσεῖον» τότε
ἀπὸ τὴν Κέρκυρα.

ΛΟΥΤΡΟ

Διαμάντιν' ἄστρα εἰς τὰ νερά
τὰ φέγγη τους πλαγιάζουν,
ποῦ ὀνειράται, τῆς θάλασσας
τῆς κοιμισμένης μοιάζουν,
οὔτε ἓνα φύλλο τρέμει
καὶ στοὺς ἀνθούς μετὰ τὰ πουλιά,
στὴ δροσερὴ μοσκοβολιά,
μετὰ τὰς φτεροῦγες μαζοχτὲς
γλυκοκοιμιοῦντ' οἱ ἀνέμοι.

Ἀγαπημένη λυγερή
πανώρια σὰν τὴν Εὐά,
σὲ τούτῃ τὴν παράδεισο
νὰ δροσιστῆς κατέβα.
Τῆς γύμνιας σου τὴ χάρη
ἂν φανερώσης μιὰ στιγμή,
πουλιῶν καὶ ἀνέμων στεναγμοὶ
θὰ λαχταρίσουν ἔξαφνα
σὲ κάθε ἀνθοῦ κλωνάρι.

Θὰ σουφρωθοῦν τὰ πέλαγα
καὶ ἀργά, σὰ λαμπυρίδες,
τῶν ἄστρον θέλει ἀναδευτοῦν
ὅλοῦθ' οἱ ἀντιφεγγίδες,
καὶ ἂν εἰς τὸ κύμα θάμνης,
ἢ κάθε στάλα ἀπὸ νερὸ
μαργαριτάρι λαμπερὸ
στὸν κόρφο σου θὰ φαίνεται
καὶ σὰ θεὰ θὰ λάμψης.

Θὰ σὲ λατρέψω σὰ θεά,
δίχως μιλιὰ, μακριάθε·
ἀγνή θὰ μείνης καὶ ἁσπιλή,
τ' ὁμόνω, σὰν τοῦ κάθε
ἄστρου τὰ φέγγη τ' ἄγια.
Ἐπειτα εὐθὺς ἄς τυφλωθῶ,
ἢ σὰν ὁ Ἀχταίωνας ἄς χαθῶ,
ἀφοῦ εἶδα τῆς Πεντάμορφης
τὰ γυμνωμένα μάγια.

Εἰς τὴ Μίννα

Τί με γνοιόζει πῶς εἶναι Καλνερίνα
ἂν μ' ὅλη τὴν καρδιά της μ' ἀγαπάει,
ἂν τὰ τὰ στήθη της ἄσπρα εἶναι σὰν κρίνα
ἂν σὰν τὰ Χερουβὶμ χαμογελάει ;
Σὰν ὁ τυφλὸς ποῦ ξάφν' οὐράνι' ἀχτίνα

τὸ μαῦρο σκότος γύρω του σκορπάει,
ὅμοια καὶ γὼ θαμπόνομαι ἀπὸ κείνα
τὰ δυνὸς τῆς μαύρα μάτια ἂν με τηράει.
Ἄμε χάσου, ξερὴ Φιλολογία,
γριὰ φτιασιδωμένη, ἄσχημη. κρύα,
ποῦ ὡς τώρα τὸ μυαλό μου ἔχεις τυφλώσει.
Τὴν Ἐμορφιά τὴν κλασικὴ σπουδάζω
ὅταν γλυκὰ τὴ Μίννα μου ἀγκαλιάζω,
ὅταν ἡ Μίννα εἶνα φίλὶ μοῦ δώση.

Εἰς τὴν Ἱατρίδα

Πατρίδα, σὰν τὸν ἥλιο σου ἥλιος ἄλλου δὲ λάμπει
Πῶς εἰς τὸ φῶς του λαχταροῦν ἡ θάλασσα καὶ οἱ κάμποι·
Πῶς λουλουδιίζουν τὰ βουνά, τὰ δάση, οἱ λαγκαδιὲς
Στέρνοντάς του θυμιάμα μυριάδες μυρουδιές !
Ἀφρολογοῦν οἱ ρεματιὲς καὶ λουλουδιζ' ἡ λίμνη,
Χίλιες πουλιῶν λαλιὲς ἤχουν, τῆς ὁμορφιάς τῆς ὕμνοι,
Σ' ἄλκιρ' ἀστράφτουν χρώματα παντοῦ λογῆς λογῆς
Τ' ἀγέρος τὰ πετούμενα, τὰ σερπετὰ τῆς γῆς.
Καὶ αὐτὸς σηκώνει τ' ἀλαφρὸ τῆς καταχνιάς μαγνάδι
Κ' ἢ κάθε στάλ' ἀπὸ δροσιὰ γυαλίζει σὰν πετράδι,
Ἡ κάθε ἀχτίδα του σκορπᾷ μετὰ τὴν ἀναλαμπή
Χάρη, ζωή, καὶ δύναμη καὶ ἐλπίδα ὅπου καὶ ἂν μπῇ.

Φαντάζεις σὰν τὸν ἥλιο σου καὶ ἐσύ, καλὴ πατρίδα,
Καὶ μάγια σὰν τὰ μάγια σου στὸν κόσμον ἄλλου δὲν εἶδα.
Ἡ γῆ σου εἶναι παράδεισο καὶ αἰώνια γαλανὸς
Γύρω σου καθρεφτίζεται στὸ πέλαγ' ὁ οὐρανός.
Κ' οἱ νύχτες σου μετὰ τὰς τούτες, μετὰ τὴ γαλάζια πάστρα
Μετὰ τ' ἀηδονολαλήματα, τρεμάμενα σὰν τὰς τούτες,
Μετὰ τὸ φεγγάρι ποῦ περνᾷ, σὰν ὄνειρο εὐτυχιάς
στὴ μέση τῆς ἀπέραντης οὐράνιας ἡσυχιάς,
Οἱ νύχτες σου δροσοβολοῦν χιλιόπλουτα λουλούδια
Καὶ στῶν παιδιῶν σου τὰς καρδιὰς ἀμάραντα τραγούδια,
Σταλάζουνε εἰς τὰ σπλάχνα τους θεράπειο ἡσυχιάς,
Ἐλευτεριάς ἀγάλλιαση καὶ μῖσος τυραννιάς.

Μάγεμ' ἀσημοῦφαντο, φῶς μαργαριτερένιο,
Λυόνονται σ' ἓνα χάραμα ξανθό, μαλαματένιο,
Γιομάτος μόσκους καὶ δροσιὲς ὁ Ζέφυρος τερπνὰ
Μὲς ἀπ' ἀγάπης φαντασιὲς τὰ πλάσματα ξυπνᾷ.
Καὶ ἀνάμεσα στὰ χρώματ' ἀπὸ χίλια οὐράνια τόξα,
Προβαίνει πάλι ὁ ἥλιος σου εἰς ὅλη του τὴ δόξα,
Καί, σὰν τοῦ μεγαλείου σου σύμβολο φωτεινό,
Ἐως στὸ χρυσὸ βασίλειον λάμπει στὸν οὐρανό.
Ἐλλὰς, τὸ μεγαλεῖο σου βασίλειον δὲν ἔχει
Καὶ δίχως γνέφια τοὺς καιροὺς ἢ δόξα σου διατρέχει.
Ὅσες φορὲς ὁ ἥλιος σου νὰ σὲ φωτίσῃ ἐρῇ
Θὲ νὰ σ' εὐρῇ πεντάμορφη, στεφανωμένη, ὀρθή.

Ο Τυφλὸς Βασιλιάς

(Δουδοβίκου Οὐλανδ)

Τῆς Νορβηγιάς τί θέλουν οἱ ἀντρειωμένοι
Στοὺς βράχους τῆς ψηλῆς ἀκρογιαλιάς ;
Γιατί τάχ' αὐτοῦ πάνω ν' ἀνεβαίνει
Ὁ τυφλὸς ἀσπρομάλλης Βασιλιάς ;
Στὸ δεκανίκι ἀκκουμπημένος βγάξει
Φωνὴ τρανὴ μετὰ πίκρα καὶ μαράζι,

Ποῦ τὸ στενὸ τῆς θάλασσας πέραναι
Καὶ στὸ νῆ·άκι ἀγνάντια ἀντιβόρει !

«Δὸς μου πίσω, ληστή, τὴ θυγατέρα
Μὲς ἀπὸ τῆ θεοσκότεινη σπηλιά,
Μόνη εὐτυχία μου εἶχα στὰ ἔρμα γέρεα
Τὴν ἄρπα, τὴ γλυκειά της λαλιά.
Στὸ πράσινο ἀκρογιαλὶ ἔ·ερνε γύρες
Στὸ χορὸ καὶ εὐ·μοῦρθεα καὶ τὴν πῆρες·
Αὐτὸ τὴν ἄσπρη κεφαλὴ μου γέρνει,
Κ' ἐσὲ ντροπὴ παντοτεινὴ σοῦ φέρνει».

Κι' ἀπὸ τὸ φάραγγ' ἄγριος ξετροπώνει
Ὁ ληστής, μὲ θεόρατο κορμί·
Τὸ γιγάντιο σπαθὶ ψηλὰ φουχτόνει
Καὶ σιὸ σκουτάρι τὸ χτυπᾷ μ' ὀρμή·
«Φύλακες ἦταν' κεῖ στημένοι τόσοι,
Πῶς δὲν ἦρθε κανεὶς νὰ τὴ γλυτώσῃ ;
Πολεμάρχους πολλοὺς ἔχει στὸ πλάϊ
Καὶ καίνας γι' αὐτὴ δὲν πολεμάει ;»

Κι' ὁ καθένας αὐτοῦ σιγοτρομάζει,
Νὰ βγοῦν ἀπ' τὴ γραμμὴ τους δὲν κοιτοῦν,
Ὁ τυφλὸς βασιλιάς πίσω κοιτάζει·
«Ὡϊμένα ! ὅλοι μαζί μὲ παραιτοῦν ;»
Τότε σφίγγει τὸ νιούτσικο παιδί του,
Τόσο ἐγκάρδια τὸ χέρι τὸ δεξιὸ του·
«Γὼ νὰ παλέψω, κύρη μου, ἄφησέ με !
Χεροδύναμος εἶμαι, πιστεψέ με !»

«Αὐτὸς ὁ ἐχτρός μας, γιέ μου, εἶναι θερίο·
Δὲ βρέθηκε κανεὶς νὰ τὸν μπορῇ·
Μὰ κ' ἐσ' εἶσαι ἀπὸ σόϊ γερό κι' ἀντρεῖο,
Τοῦ χεριοῦ σου ἡ σφιξιὰ τὸ μαρτυρεῖ.
Πάρε, σοῦ δίνω τούτῃ τὴν ἀρχαία
Ἀπὸ τοὺς Σκάλδους (*) φουμιστὴ ρομφαία,
Κι' ἂ σκοτωθῇς κ' ἐγὼ θὰ πέσω ναῦρω
Στὸ κύμα, ὁ θλιβερός, θάνατο μαῦρο».

Κι' ἄκου ! Ἡ θάλασσα ἀφρίζοντας ταράζεται
Δαρμένη ἀπ' τῆς βάρκας τὸ κουπί.
Στέκει ὁ τυφλὸς ὁ βασιλιάς κι' αὐτιάζεται,
Κι' ὀλόγυρά του εἶν' ἄκρα σιωπὴ,
Ὡς ποῦ βρόντησε ἡ ἀντάρα τῶν ἀρμάτων
Κ' ἐβούϊξαν στὰ σκουτάρια τὰ σπαθιά των,
Ὡς ποῦ ἀντίπερ' ἀντήχησαν οἱ βράχοι
Ἀπ' τὲς κραυγὲς κι' ἀπὸ τὴν ἄγρια μάχη.

«Πέτε μου, σεῖς, τί βλέπετε ;» φωνάζει
Ὁ ρήγας μὲ λαχτάρα χαροποιά.
«Ξεχώρισ' ἀπ' τὸ λάλημα ποῦ βγάζει,
Μιὰν κοφτερὴ τῆς σπάθας μου χτυπιά».
«Ὁ ληστής, βασιλέα μας, ἐσκοτώθη,
Μὲ τὸ αἷμα τὸ κρῖμα του ἐπληρώθη,
Γειά σου, χαρά σου, πρῶτο παλλικάρι,
Τοῦ βασιλιά μας δυνατὸ βλαστάρι !»

Πάλι σιωποῦν ὀλόγυρα καὶ στέκει
Κι' ἀκουρμαίνεται ὁ ρήγας ὁ τυφλός :

«Πέτε μου, ποῖός σιμώνει τὰρ' ἀπ' ἐκεῖ
Ἀκούω κουπιὰ κι' ἀφρολογᾷ ὁ γιαλός».
«Μὲ σπαθὶ καὶ σκουτάρι ἀρματωμένος
Γυρίζει αὐτοῦθε ὁ γιὸς σ' ὁ ἀντρειωμένος,
Καὶ τὴν τετραξάνθῃ σου θυγατέρα
Τὴ Γουνίλδη σοῦ φέρνει ἀπ' ἐκεῖ πέρα».

«Καλῶς τους», λέγει ἀπ' τὸν ψηλὸ τοῦ βράχου
Σ' αὐτοὺς κάτω ὁ τυφλὸς ὁ προεστός·
«Τώρα καλὰ γεράματα θὲ νᾶχω.
Κι' ὁ τάφος μου θὲ νᾶναι δοξαστός.
Θὰ μοῦ βάλῃς στὸ πλάγι, σύ, παιδί μου,
Τότες τὸ τρανολάλητο σπαθί μου,
Καὶ σὺ Γουνίλδη, ἐλεύτερη θὰ ζήσης
Καὶ στὸν τάφο θὰ μὲ μυρολογίσης».

ΑΓΙΟ ΤΗΝ ΞΕΝΙΤΙΑ

I

Κόρη ἀφράτη μὲ στήθια σάν τὸ γάλα,
Μ' ὀλόξανθα μαλλιά σάν τὸ χρυσάφι,
Μὲ μάγουλα π' ὁ Ἑρωτας τὰ βάφει,
Ρόδισμα οὐράνιο ραίνοντας μιὰ στάλα.
Σὰν κ' ἐσένα δὲν εἶναι πλάσματ' ἄλλα,
Σὲ λαχταρῶ σὰ διψασμένο ἄλαφι,
Νὰ τ' ἀγαπήσω ἡ Μοῖρα μου τὸ γράφει
Τὰ δυὸ σου μαῦρα μάτια τὰ μεγάλα.
Ἐσ' εἰς' ἡ εὐτυχία μου, ἐσὺ τὸ φῶς μου·
Πῶς θὰ ἰδῶ στὴ ζωὴ μου τέτοιο θάμα
Ποτὲ δὲν τὸ ἐφαντάσθῃ ὁ λογισμὸς μου.
Νὰ μὴ σ' ἀσπρηνθῶ σοῦ κάνω τάμα·
Ἐλα ! Χαρὲς καὶ βάσανα τοῦ κόσμου
Χεροπιασμένοι θὰ περνοῦμε ἀντάμα

II

Πάλε σκορπάει τῆς Ἀνοιξῆς τ' ἀγέρι
Στὴν πλάση μυστικῆς ἀγάπης γλύκα,
Σὰ νύφ' ἡ γῆ πῶχει ἄμετρ' ἄνθη προῖκα
Λάμπει ἐνῶ σβύεται τῆς αὐγῆς τ' ἀστέρι.
Πεταλοῦδες πετοῦν ταῖρι μὲ ταῖρι·
Ἐδῶ βουίξει μέλισσα, ἐκεῖ σφήκα·
Τὴ φύση στὴν καλὴ τῆς ὥρα βρῆκα,
Λαχταρίζει ἡ ζωὴ σ' ὅλα τὰ μέρη.
Κάθε μοσκοβολιὰ καὶ κάθε χρῶμα,
Κάθε πουλιοῦ κελαῖδημα ξυπνάει
Πόθο στὰ φυλλοκάρδια μου κ' ἐλπίδα.
Νὰ σοῦ ξαναφιλήσω τ' ἅγιο χῶμα,
Νὰ ξαναῖδῶ καὶ τὸ δικό σου Μάη,
Ὅμορφή μου, καλὴ, γλυκεῖα Πατρίδα.

ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Μὲ φωτίσματ' ἀσημένια λαμπυρίζουν
Οἱ ἐλιές ὅξω στὴν λιακάδα·
Μόνο ἐδῶ νερὰ δροσάτα μουρμουρίζουν
Εἰς τ' ἀπόσκια μὲς στὴν πλούσια πρασινάδα.

Μιὰ σκεπὴ μᾶς πλέκου· ἄνθη ἐδῶ καὶ φύλλα
Ὅπου ἡ κάψα δὲν περνάει.

(*) Οἱ Σκάλδοι ἦσαν ἀπάνου κάτω στὴ Νορβηγία ὅ,τι ἦσαν
οἱ Βάρδοι στὴ Σκωτία.

Μόνο απάνουθε τὸ φῶς τὴν πρασινίλα
Στὰ τετράξανθα μαλλιὰ σου ἀντιφωτιάε.

Ἴλ', ἀγάπη μου γλυκὰ ν' ἀναπαυθοῦμε,
Δῶ σιμὰ στὴ νερομάνα.
Γ' ὦρ' ἐδῶδε λυγερή, νὰ φιληθοῦμε
Ἄλλ' ἀγάλια, μὴ ξυπνήσουμε τὸν Πᾶνα!

Στὸ χιονάτο σου τὸν κόρφο ἓνα λουλούδι
Μαβὶ κι' ἄγριο γέρνει κάτου·
Σὺν βραδυάσῃ θὰ σοῦ ψάλω ἓνα τραγούδι
Ποῦ θὲ νᾶχη τὴ δροσιά, τὴ μυρωδιά του.

Γ' ὦρε πάλι, λυγερή, νὰ φιληθοῦμε,
Τὸ νερὸ σιγοκυλάει.
Τὴ μουρμούρα τὴ γλυκειὰ ποῦ τόρ' ἀκοῦμε,
Ὁ σκοπὸς ποῦ θὰ σοῦ πῶ θὰ σ' τὴ θυμῇ.

Ἰήρα ἐκεῖ στ' ἀλαβαστρένιο σου ποδάρι
Πεταλούδα ὠραία ζυγώνει,
Σὺν κι' αὐτὴ μὲ πλήθιο χρῶμα καὶ καμάρι
Τὰ φτερά του ὁ κάθε στίχος μου θ' ἀπλόνη.

Δὸς μου ἀκόμα ἓνα φιλάκι, δὸς μου κι' ἄλλο!
Σὺ τοῦ τόπου εἶσ' ἡ Ναϊάδα.
Ἄχ! νὰ ἡμπόρια στὸ τραγούδι μου νὰ βάλω
Τοῦ φιλοῦ καὶ τοῦ κορμιοῦ σου τὴ γλυκάδα!

ΣΤΑΛΜΕΝΟ ΣΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ Λ. ΜΑΒΙΛΗ*

Στὴ σιγαλιὰ ἡ ψυχὴ σου εἶναι φευγάτη,
Μόνη· μισεῖς τὸ στόμα ποῦ γυνγίζει,
Ἄλλ' ὦ τοῦ ἀρχοντικοῦ σονέτου ἐργάτη,
Τῆς Πατρίδας ἡ ἀγάπη σὲ φλογίζει.

Σ' ἀλαβαστρένια γάστρα ὀλογεμάτη
Ἀπ' ἀγνὴ ντόπια γῆ μοσκομυρίζει
Καὶ τρέμει ἓνα λουλούδι ὀνείρου, κάτι
Ποῦ δύσκολα ὁ καθεὶς τὸ ξεχωρίζει.

Γάστρα εἶν' ὁ στίχος, καὶ λουλούδι ὁ νοῦς σου,
Μὰ τὴ γάστρα τὴ σύντριψ' ἓνα χέρι
Κ' ἡ γαλανὴ ὁμορφιά τοῦ λουλουδιοῦ σου

Τὸν καινὸ τῆς μπιρούτης ἦρε ταῖρι.
Στὴν Κρήτι, στὴν κορώννα τοῦ πελάγου,
Μάιννα τῆς ρίμας καὶ τοῦ Τουρκοφάγου.

1896

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

(*) Σημ. τοῦ «Νουμᾶ». Τὸ ποίημα γράφτηκε ὡς ἀπόκριση στὸ χειρόγραφο σταλμένο σονέτο τοῦ Μαβίλη γιὰ τὴν Κρήτι πρὸς τὸν ποιητὴ, καὶ βρίσκεται δημοσιευμένο στὴν «Ἀσάλευτη Ζωή».

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ (*)

Εἰς τὸν συμπολεμιστὴν τοῦ Μαβίλη, γενναιότατον ταγματάρχην τοῦ σώματος τῶν Γαριβαλδινῶν κ. Χ. Γιοδάνην, χρεωστοῦμεν τὰ κατωτέρω δύο κειμήλια τοῦ ποιητοῦ. Εἶναι οἱ τελευταῖοι στίχοι του. Γραμμένοι μὲ μικρὰ-μικρὰ γράμματα ἐπάνω εἰς ἓνα ἐπισκεπτήριον τοῦ μακαρίτου ἥρωος ποιητοῦ παρεδόθησαν ὑπὸ τοῦ ἰδίου πρὸ τοῦ θανάτου του εἰς τὸν κ. Γιοδάνην. Καὶ τὰ δύο, ὥπως εἶλοι οἱ στίχοι τοῦ Μαβίλη, θαύματα μουσικῆς καὶ αἰσθήματος, γίνονται ἀκόμη πολυτιμότερα, διότι ἀποτελοῦν τὸ κύκνειον ᾄσμα τοῦ ποιητοῦ, ὃ ἐπειὶς ἐκοιμήθη διὰ παντὸς εἰς τὰ Ἑπειρωτικὰ χῶματα. Τὸ δεύτερον ἐκ τῶν δύο ποιημάτων, (**) χωρὶς τίτλον, ἐγράφη εἰς τὸ βουνὸν Δρίσκον, ὅπου καὶ ἐφονεύθη ὁ ποιητής. Ἰδοὺ καὶ τὰ δύο, ὥπως ἀκριδῶς ἔχουν:

ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

(Γραμμένο στὸ ἴδιο πλοῖο)

Σοῦ ἀρέσαν τὰ σονέτα μου κι' ἀγάλι
ἀγάλι ἐψυχοπόνεσες κ' ἐμένα,
καὶ χάρισές μου, ὁμορφομάτα, μ' ἓνα
φίλημα τὴν καρδιά σου τὴ μεγάλη.
Ποιὸς ἐρράγισε τ' ἄλικο ἀνθογιᾶλι
καὶ ἀντὶς αἶμα νερὰ θωρῶ χυμένα,
καὶ τὰ ἄνθια τῆς ἀγάπης μαραμμένα;
Εἶχε ὁ γιολὸς τῆς γλύκας γυρογιᾶλι;

Καὶ τὸ ἄλλο:

«Μισοκρύβεται ἐν' ἄχαρο βιβλίον
σκονισμένο, παλιὸ στὸ ράφι,
τὸ ἐδιάβασες μιὰ μέρα σ' ἓνα πλοῖον
καὶ δὲν κλοθυμᾶσαι οὔτε τί γράφει·
Μὰ μιὰ στάλα ζωῆς πιωμένη σῶχει
κι' ἀκόμα, δὲν τὸ παραρρίχνεις, ὦχι».

Ἐνα ὑπέροχο ἀρθρὸ τοῦ Σπύρου Ἀλιμπέρτη, γιὰ τὸ Μαβίλη, θὰ δημοσιευτεῖ στὸ ἄλλο φύλλο, γιὰτὶ μᾶς στάλθηκε ἀργά. Ὁ Ἀλιμπέρτης εἶτανε φίλος στενὸς τοῦ Μαβίλη.

(*) Σημ. τοῦ «Νουμᾶ». Ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Πατρίς» 8.12.912, σελ. 1.

(**) Ἐμεῖς θαρροῦμε, πὼς καὶ τὰ δύο κομμάτια εἶναι ἓνα σονέτο.